

[Litha Christiansen]

de uddannelsessøgende 4 mia kr. til bankerne. Udlånsrenten ligger i øjeblikket på ca. 14 pct., medens indlånsrenten er 6-7 pct. Der er altså ingen tvivl om, at det er en særdeles god forretning for bankerne. Man kunne ønske sig, folketingset i det mindste gav de studerende samme favorable lånevilkår, som der gives til dele af det danske erhvervsliv.

Det er derfor udmærket, at DKP har taget fat på problemerne, men desværre er dette forslag langtfra uproblematisk. DKPs forslag er naturligvis bedre end den nuværende ordning, dels er det årlige rådighedsbeløb blevet sat op til 30.000 kr. om året mod de nuværende ca. 19.000 kr. Desuden er lånene gjort rentefri i studietiden. Men på trods af det har vi nogle ret alvorlige indvendinger mod forslaget.

I forslaget er der intet krav om afskaffelse af den såkaldte 23 års regel, der bevirker, at de studerende er afhængige af forældrenes indtægt, indtil de er fyldt 23 år. Det eneste, der er sket, er, at forældreindtægtsgrænsen er hævet fra de nuværende 55.000/110.000 kr. til 80.000/120.000 kr. Dvs. ifølge DKPs forslag er børn, der kommer fra ganske almindelige arbejderhjem, hvor begge forældre er udearbejdende, stadig afskåret fra at modtage studiestøtte. VS vil derfor under det kommende udvalgsarbejde komme med en række ændringsforslag, der først og fremmest vil være koncentreret om fjernelse af den nuværende 23 års regel.

Freddy Madsen (DKP):

»Undervisningsminister Ritt Bjerregaard kan ikke kritiseres for, at hun ikke vil lave Statens Uddannelsesstøtte om. Naturligvis vil hun leve op til den beslutning, der netop er taget på hendes partis kongres. De unge må sikres bedre økonomiske forhold, Statens Uddannelsesstøtte forbedres gennem afskaffelse af banklån til fordel for stipendier og statslån. Sagen er krystalklar, men det kan nok forundre, at ministeren vil vente med alle ændringer, indtil der kan gennemføres en helt ny studiestøtte. Ministeren mener ikke, at en ændring af finansieringsformen hjælper de unge, medens de studerer. Selvfølgelig vil den gøre det, bl. a. fordi banker og sparekasser skruer lånenes omkostninger og renter i vejret, stavnsbinder de unge til det enkelte pengeinstitut og i sidste ende la-

der staten betale gennem rentefradrag, hvis det da eksisterer, når lånene skal betales tilbage.

Den nuværende studielånsfinansiering er blevet en grov fidus for pengeinstitutterne, og tragisk nok synes nogle sparekasser at være de mest emsige til at presse citronen. Hvis dette finansieringssystem med lån, der er statsgaranterede til sidste krone, ikke virker som en anmassende opfordring til ministeren om hurtigst muligt at søge studielånene fjernet fra banker og sparekasser, er der noget ved socialdemokratiets kongres, vi ikke har forstået.»

Der er nok nogen, der genkender det her; det er ikke, som det kunne formodes, farlig kommunistisk propaganda, men en lederartikel fra den 4. oktober fra Aktuelt.

Vi forstår også på hr. Jimmy Stahrs indlæg, at det ikke bare er sådan. Det er jo en tilbagevendende begivenhed, at det er os, der må minde socialdemokratiet om dets egne kongresbeslutninger, og at den socialdemokratiske gruppe og det socialdemokratiske parti har overordentlig store vanskeligheder med at overbevise regeringen om sine standpunkter.

Det viser sig meget klart i denne sag. I den tid, jeg har været medlem af folketinget – og det er snart 4 år – har vi hvert år fremsat forslag til forbedringer af studiestøtten, og hver gang har ministeren stået op og sagt, at hun havde sympati for tanken, men at hun havde overvejelser i gang, at vi måtte have et nyt system, og at det arbejdede man med. Det er der gået 4 år med. Nu kommer ministeren og siger, at hun har bedt det centrale uddannelsesråd om inden juni 1978 at foretage en ny overvejelse. Dertil siger det centrale uddannelsesråd ifølge dets sidste referat, at det kan man ikke overkomme inden for den tidsfrist, men man kan dog kortlægge området; altså en ny udsættelse. Mens alle ved, som det også er fremgået af denne debat, at situationen efterhånden er katastrofal for de uddannelsessøgende, står ministeren frem og siger, det er uheldigt, at vi har taget udgangspunkt i 1970-loven. Det har vi nu ellers gjort for at være overordentlig venlige. Det var nemlig et enigt folketing, der i 1970 sagde, at efter de regler burde man udbygge studiestøtten sådan, at den faktisk kom til at dække leveomkostningerne for dem, der studerede. Men det er kun et af de eksempler,